

Kedves Testvérek!

Miről szól a mai evangélium? Könnyen rávágthatnánk azt, ahogyan nem egyszer címet adnak a különböző evangéliumi szakaszoknak: „a gazdagság veszélyei”. De ez az evangéliumi történet nem a gazdagságról, és a gazdagság veszélyeiről szól, mint ahogy a múlt heti evangélium sem a válásról szól, és a két héttel ezelőtti evangélium sem arról szól, hogy mikor vágjuk le a karunkat, a lábunkat, vagy mikor szúrjuk ki a szemünket. Nem erről szól.

Az első gondolat, amikor azt mondja Jézus: „Tudod mit? Menj el, és oszd szét mindenedet a szegények között!” Jézus nem a gazdagság veszélyeiről beszél, hanem azt mondja ennek a gazdag ifjúnak, hogy „Neked érdemes volna sokkal jobban észrevenned a szegényeket.” Az evangéliumban ugyanez a motívum folytatódik, mégpedig abban, hogy aki odaadja mindenét, és elhagyja „értem, és az evangéliumért”, az százannyit kap. Az Isten országáról abból a szempontból, hogy... Mi Isten országa? Isten országa az, hogy kapcsolatban és egységben vagyunk a Szentháromsággal és egymással, ez az Isten országa.

A mai evangélium nem a gazdagság veszélyeiről szól, hanem az Isten országának az örömhíréről. Csak éppen megrendítően föltárja a gazdag ifjú számára azt, hogy amiről ő sosem gondolta volna azt, hogy akadályozza. Mégpedig azért, mert a gazdag ifjú a gazdagságában valami olyasmivel foglalkozik, ami az Isten országa szempontjából semmilyen értékkel nem bír. A gazdagságnak az Isten országa szempontjából egyenesen semmilyen jelentősége nincs.

Hadd hozzam ide Ric Eliasnak, ennek a fiatalembernek a fölismerését, aki az első sorban ül, amikor kényszerleszállást hajt végre a repülőgép a Hudson folyón. Láthattuk a megfilmesített változatát. Ő azt mondja, mikor bemondta a pilóta, hogy kapcsolják be a biztonsági öveket, és készüljenek a becsapódásra, akkor ő arra gondolt, hogy fél perc múlva meg fog halni. Azt mondta: „Ott ültem a gépen, ami már zuhant lefelé, és azt gondoltam húsz másodperc és vége, és nem féltem a haláltól, hanem valami nagy és végtelen szomorúság töltött el, mert a következőt értettem meg, hogy én ezt elszúrtam, elszúrtam. Mert az életemet olyasmivel töltöttem, ami nem számít, azok helyett, akik számítanak. Akkor ezt elszúrtam, és most tíz másodpercem van még.” A mai evangélium az Isten országának örömhíréről szól, arról, hogy az Isten országa az, hogy kapcsolatban és egységben vagyunk a Szentháromsággal, és kapcsolatban vagyunk egymással.

Az evangélium lehet, hogy nekem is szól. Hadd hozzak ide egy történetet, szintén valódi történet, egy szerzetestől hallottam, de ő egy olyan szegény szerzetes. Ez alatt azt értem, hogy joggal mondja nekem „Nincs magántulajdonom, de nekünk azért mindenünk megvan.”

Őt nevezem gazdag szegénynek. Ez a szerzetes, akivel ez történt, ő egy ilyen szegény volt. Ezért aztán, természetesen, mert jószívűek voltak, elég sok szegény élt ott a kolostor körül, ahol ők éltek, mert tudták ezek a szegények, hogyha kevés is van a szerzeteseknek, meg fogják osztani. Tényleg így volt, és ott ült egy koldus már hetek, hónapok, és évek óta, és ő mindig ment, és megosztotta az ételt, az italt. Egyszer csak eszébe jutott valami, és a következőt kérdezte – így mondom egyszerűen – ettől a koldustól: „Idefigyelj! Te itt vagy kívül. Miért nem leszel te is szerzetes? Tulajdonképpen pont úgy élsz, mint mi. Azt lehet mondani, nem látom, hogy sok különbség lenne. Jó, kétségkívül mi itt a falakon belül imádkozunk, de ez szinte a napnak a legjobb része. Nem lenne neked sokkal jobb? Gyere be! Az életmód már megvan, és akkor...” Ránézett ez a szegény ember, és azt mondja: „Azt már nem! Mert az igaz, hogy én szegény vagyok, még lehetek gazdag.”

Szóval, amikor arra gondolunk, hogy a gazdag ifjú története semmilyen módon nem vonatkozik ránk, akkor éppenséggel nagyon sok olyan szegény van, akinek a figyelmét a gazdagság köti le, az a gazdagság, amire vágyik, az a gazdagság, amit irigyel, az a gazdagság, amit óhajt. Ezért a gazdag ifjú története éppenséggel nagyjából mindegyikünkéről szól, kisebb-

nagyobb mértékben. Mert tényleg nem csoda, hogy az ember boldogtalan, ha úgy szegény, hogy ráadásul sóvárog a gazdagság után.

Tehát akkor Isten országáról beszélünk, az közösség és egység a Szentháromsággal és egymással. Hogyha innen indulunk ki, akkor milyen érdekes, hogy a mai evangélium, a múlt heti, meg az azelőtti mennyire vaskosan hozza ezt a közös témát, az egységnek a témáját. Mert emlékeztek, hogy miről volt szó: Hogyha a legkisebbet is megbotránkoztatjuk valamivel, akkor, inkább a karunk vesszen, meg a lábunk, mert a legkisebb is Isten országának nagyon fontos személye. Hogy amikor az elbocsájtásról van szó, hogy akkor is az egység és a közösség témája a nagy témánk. Aztán, amikor az apostolok elzavarják a gyerekeket, akik oda akarnak menni Jézushoz, akkor is az egység és a közösség a nagy téma; ne zavarjátok el őket, hát ilyeneké az Isten országa. Aztán ma is, a gazdag ifjúval összefüggésben nem a gazdagság a nagy témánk, hanem az egység és a közösség egymással és Istennel.

Úgy tűnik, nagyon nehéz bemenni Isten országába. Az előző vasárnapi evangélium: „Hacsak nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem is léphettek be Isten országába.” Ugye milyen drámaiak ezek a kijelentések? Mire akarják föl hívni a figyelmünket? Arra, amit a gazdag ifjú sem vett észre és tudatosított magával egészen addig talán, amíg Jézussal nem találkozott. Az egységet és közösséget, mivel szembeül? Hogy ez nagyon-nagyon nehéz. Amikor az apostolok azt mondják: „De hát akkor ki üdvözülhet?”, és Jézus azt mondja: „Hát, az embernek, Istennek azonban lehetséges.” Vagyis Jézus a következőről beszél: Az egység az ember számára nem elérendő cél, mert ha így tekintünk rá, nagy szomorúságnak vesszük akkor kezdetét, hanem az egységünk az a valóság.

Amikor Jézus bekopogtat ebbe a világba, azt mondja, bárki tagja, szereplője az Istennel való közösségnek és Isten országának, semmi másra nincs szükség, mint hogy föl ismerd, hogy mi a valóság. Ezért az embernek nem az a dolga, hogy elérje, vagy megvalósítsa az egyéget. Aki az Isten országában van, az tudja, hogy ez az egység maga a realitás és a valóság. Hogyha nem akarnánk, akkor is egybe tartozunk. Az ember nem tud új teremtést készíteni. Az ember nem alakíthatja át ezt a világot úgy, hogy mi ne tartozzunk össze, hogy ne legyünk Isten teremtményei, ez az embernek lehetetlen. Ezért mi onnan indulunk ki, hogy egybetartozunk egymással. Nem csoda, hogy a gazdag ifjú szomorúan távozott, az apostolok meg értetlenkedtek: „Akkor ez hogyan volna lehetséges?”

Jézus pedig azt mondja: „Elhoztam hozzátok Isten országát, ez már most van: az egység és a közösség, az Atya, a Fiú, a Szentlélek, és egymás között ez már most van.” Ez nem egy elérendő cél, hanem „Gyere, lépj be!”, és élj úgy. Azért, mert ez van. Mert Istennek lehetséges. Nem azért, mert átgondolod, hogy fogsz-e tudni ötven-hatvan évig úgy élni a házastársaddal, hogy az mindig örömteli egység legyen. Ez a valóság és a realitás, ahonnan elindulunk. Az ember újból és újból visszatér az eredethez, a forráshoz, és ehhez a realitáshoz, amit Isten megmutatott Jézusban minden embernek. Ezt tulajdonképpen gyönyörűnek látom, és ezért lehetséges az, hogy a keresztény ember „örömhírről” beszéljen.

Jézus miért tud úgy élni ezen a földön, hogy az vonzó legyen? Azért, mert azt üzeni nekünk az életével, hogy a közösségben van Istennel. A közösségünk egymással az nem a mi magatartásunkon múlik, a létünkhöz kapcsolódik. Az ember, aki a létezéséhez kapcsolódik, az kapcsolódik Istenhez, és kapcsolódik az embertársához. Mi akkor az örök élet? Mi az üdvösség? Hogy az Istennel is egybe tartozunk. Akkor ez nem egy elérendő cél, hanem itt állunk az Isten országának a kellős közepén, és tulajdonképpen semmi dolgunk nincs, egyszerűen csak csinálni és figyelni arra, hogy ne szakítson el tőle semmi. Amen.